

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμῶν ύπηρεσίας και υπό του Ολοκληρωμένου Πατριωτικού Κωνσταντινουπόλεως, ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησις . . . . . δε. 8.-	Ἔτησις . . . . . φρ. 30.-
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50
Τριμηνός 2,50	Τριμηνός 3.-

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην διαστάτου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Ηρωικῶν Ἐσωτερ. Λ. 10. Ἐξωτερ. Λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶντι. Ἐκαστον Λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ἐδρ. Ἰδρυθ. ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιβαλειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 22ος Ἐν Ἀθήναις, 22 Αὐγούστου 1915 Ἔτος 37ον. — Ἀριθ. 38

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Δυστυχῶς ὅμως κἀν ἔβλεπε νὰ τρώγῃ καὶ νὰ κοιμάται, χωρὶς νὰ βγάξῃ οὔτε στιγμὴν τὴν ζώνην του καὶ τὴν μπλούζαν του. Κ' ἐσκέπτετο, ὅτι εἰς τὸ ταξεῖδι· αὐτὸ δὲν ὀκ ἠμποροῦσε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του.

Πολλὰκις, βλέπων τὸν Ἐλ Ἀγκίλα νὰ κοιμάται εἰς τὸ κατὰστρομα, τοῦ ἤρχετο νὰ ἐπιπέσῃ καὶ νὰ τοῦ ἀρπάξῃ διὰ τῆς βίας τὸ χαρτὶ ποῦ τῷ ἀνήγε καὶ ποῦ ἀντιπροσώπευεν ὀλόκληρον περιουσίαν. Συλλογιζόμενος ὅμως τὸν κίνδυνον, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ τὸν ἐξέθετεν ἓνα τέτοιο τὸλμημα, παρητήετο κ' ἐπερίμενεν ὑπομονητικῶς.

Ἡ Καπετάνισσα κινδυνεύει.

Ἡ σχετικὴ γαλήνη τῆς πρώτης ἡμέ-

Τὸ πορτσέρο, ἔργον ἀπολαϊστικῆς τῆς Κλάρας... (Σελ. 295, στ. α')

«Ὑπὸ τοχάρησε κἀ ἐβυλάθη πάλιν εἰς τὸ νερόν...» (Σελ. 302, στ. β')

ρας διαταράχθη τὸ βράδυ σημαντικῶς. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ οὐρανὸς ἐσυνέτρισε· ριπαὶ ἀνέμου, πότε θερμοῦ καὶ πότε παγωμένου, ἐσάρωναν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ποταμοῦ, τὸ ἰστίον τοῦ πλοίου ἐπλατάγιζε καὶ ὁ Παράνας ἐσχημάτιζε κύματα ὡς ἀληθινὴ θάλασσα. Ἄλλως τε εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος εἶχε πλάτας τεσσάρων χιλιόμετρων.

Ἡ δὲνα Ζοζέφα, μόλις συνήλθεν ἀπὸ τὴν ἀδιαθεσίαν τῆς καὶ πρὶν ἀποτελειώσῃ τὸ κεφαλοτύρι, ἐπλησίασε τὸν ἄνδρα τῆς καὶ τῷ εἶπε μὲ τρόμον, δείχνουσα τὰ κύματα τοῦ Παράνα:

— Καπετάνιο, πές μου τὴν ἀλήθειαν... Τὸ πρόσωπο σου εἶναι σοβαρὸ... κατὶ μοῦ κρύβεις. Δὲν κάνεις ὅμως καλά, γιατί ἐγὼ πρέπει νὰ τὰ ξέρω ὅλα... Κινδυνεύουμε;

Ὁ καπετάνιος, τοῦ ὁποῖου τὴν ἀπάντησιν καὶ ὁ Ραούλ ἐπερίμενε μὲ ἀγωνίαν, δὲν τὴν ἔδωσεν ἀμέσως. Ἐκτύταξε μόνον τὴν γυναῖκά του σάν ἀφηρημένος, ἐπῆρεν ἓνα τηλεσκόπιον, τὸ ὁποῖον πορ πολλοῦ δὲν εἶχε γυαλιὰ, καὶ ἤρσῳνησε τὸν ὀρίζοντα. Ἐπειτα ἤξῳισε νὰ ἐμιλήσῃ.

— Γυναῖκα, εἶπε, ὑπάρχει ἀκόμη ἐλπίς... μπόρει καὶ νὰ σωθοῦμε... ἀλλ'

ξοιόέ με νὰ κάμω τὴ δουλειά μου. Ἐβαλε τότε εἰς τὸ στόμα του ἓνα χωνὶ ἀπὸ παλιὸ ποτιστήρι, ποῦ τοῦ ἔχρησῳμευεν ὡς τηλεβέας, καὶ ἐφώνησε:

— Ὅλο τὸ πλήρωμα εἰς τὸ κατὰστρομα!

Ἀμέσως παρουσιάσθη ἓνας ναύτης χλωμός, ἀσθενικὸς καὶ κουρελιάρης, ὁ ὁποῖος μαζὺ μὲ τὸν πηδαλιούχον, ἀπετέλει τὸ περισήμον αὐτὸ «πλήρωμα».

— Ὅλα τὰ πανιά κάτω! ἐφώνησεν ὁ καπετάνιος.

Κανεὶς δὲν ἐκινήθη. Διότι τὸ μόνον πανὶ ποῦ εἶχε τὸ πλοῖον, ἦτο τὸ κουρέλι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐπλατάγιζεν εἰς τὸ μοναδικόν του κατάρτι.

Ἐν τούτοις ὁ ἀνεμὸς ἐδυνάμωσε. Τὰ κύματα ἐκτυπόσσαν ἀγρίως τὰ πλευρὰ τοῦ σαθροῦ σκάφους. Μετ' ὀλίγον ἡ θύελλα ἐξερράγη σοβαρὰ. Ἀστραπαὶ διέσχίζαν τὸν οὐρανὸν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ ἡ τρικυμία ἔγεινε τόσοσ δυνατὴ, ὥστε τὸ πλοῖαριον, ἐγκαταλειμμένον ὑπὸ τοῦ πληρώματος, ἐστριφογύριζεν ἀκυβέρνητον εἰς τὴν διακρίσιν τοῦ ἀνέμου.

Ἀπελπίς ὁ κυβερνήτης εἶχεν ἄρισθ τὸ χωρὶς γυαλιὰ τηλεσκόπιον καὶ τὸ χωνὶ τοῦ ποτιστήριου, καὶ κατέουγε μὲ τὴν ἀγαπημένην του σύζυγον εἰς τὸ κίσκι,

όπου εστέναζαν και οι δύο σπαρακτικά. Ο Ραούλ, ο οποίος εδημάτιζε τρομαγμένος από το έν εις το άλλο άκρον του καταστρώματος, ήκουσε τέλος εκείνους τούς στεναγμούς και νομίσας, ότι ή καπετάνισσα άρρώστησε πλέον, εισήλθεν εις το κισάκι δια να την περιποιηθώ. Εκεί, υπό το φώς των συνεχών αστρα-

Οί πάνθηρες.

Μετ' όλίγον, τά πόδια του και τά χέρια του προσέκρουον κατά πετρών και χόρτων. Τά κτυπήματα αυτά τον απέσπασαν από την νάρκη και, ερθώντας το σώμα εξ' ένστίκτου, εις με χαράν ότι έπατούσε. Περιέφερε τότε γύρω του το βλέμμα και με όλον το σκότος, άντελή-

«Πησιάζας περισσότερο, ανεγνώρισε...» (Σελ. 305, στ. α')

πών, εις το ζεύγος να περιβάλλεται από κεφαλής μέχρι ποδών, με πλατείς φελλούς δεμένους με σπάγγον.

Τού ήλθε να γελάση, βλέπων την χονδρήν καπετάνισσαν με την στολήν εκείνην που έδιπλασίαζε τον όγκον της. Άλλα δεν ήτο ώρα δια γέλια. Ορισμένως τά πράγματα ελάμβανον την χειρστέρα τροπήν. Το πλοϊον εδέχετο τώρα τέτοια πλήγματα, ώστε από στιγμή εις στιγμήν εκινδύνευε ναυαγή.

Ο Ίνδος, ο οποίος εκάθητο ήσυχος εις την πρόραν, άντελήθη τέλος τον κίνδυνον κ' έπήγε να παροτρύνη τον καπετάνιον αλλά όταν τον είδεν, αντί να γωμίζεται κατά της τρικυμίας, να δένη φελλούς εις την ράχιν της καπετάνισσας, κατελήθη υπό μεγάλου θυμού κ' επέπεσεν έναντίον του με βρισίς και με γροθιές. Ο καπετάνιος υπέστη άτάραχος την επίθεσιν, λέγων:

— Κτύπα όσο θές I αυτό δεν θα έμποδίση το ναυάγιο και το χαμό μας!

Και ακριβώς την στιγμήν εκείνην, ως επικύρωσις του φρονήμου αυτού λόγου, ήκούσθη ένας κρότος άπαισιος και το πλοϊον, μισαναιγμένον, ήρχισε να βυθίζεται. Ο Ραούλ, ο οποίος ήξευρε να κολυμβά, έπεσε, μαζί με όλους τούς άλλους, εις τόνερν. Άλλα χωρίς πολλές ελπίδας σωτηρίας. Προς ποϊον μέρος να διευθυνθώ, μέσα εις το πυκνόν εκείνο σκοτάδι; Η όχθη ήτο μακράν και τά κύματα του ποταμού ισχυρότατα.

Επάλαισεν όσον ήμπορούσε. Άλλα γρήγορα αι δυνάμεις του εξητλήθησαν, τά μέλη του έμοδίασαν και άφάθη εις την διάκρισιν των κυμάτων.

φθη ότι ή ποθητή ξηρά δεν ήτο μακράν. Ητοιμάσθη να διευθυνθώ προς τά δένδρα, τά οποία διέκρινεν εκεί κάτω, όταν όξεται κραυγαί τον έτρόμαξαν.

Ανεγνώρισε την φωνήν της Ζοζέφας και, νομίσας ότι ή δυστυχής καπετάνισσα εκινδύνευε να πνιγώ, έφώναξε και αυτός δια να της δείξη προς ποϊον μέρος ήτο ή σωτηρία. Άλλ' αι κραυγαί έπαυσαν, άντικατασταθείσαι από υποκώπους γογυσμούς. Ο Ραούλ, μη έχων τί άλλο να κάμη, έσύρθη τότε προς την όχθην.

Αλλά τήν

στιγμήν που προσήγγιζε, παρετήρησεν, ότι οι κλάδοι των άμμων έσειόντο και εις το σκότος διέκρινε καθαρά τέσσαρα φωσφορίζοντα σημεία. Αιφνιδίως, από μίανρωγμήν των συννέων έλαμψε ή σελήνη. Και επί της λευκής άμμου της όχθης ο Ραούλ εις ένα μεγάλο πάνθηρα.

Τρομάξας πρό του νέου κινδύνου, όπισθοχώρησε και έβυθίσθη πάλιν εις τόνερν. Άλλά μήπως και εις τον

ποταμόν με τάγγρια κύματα εκινδύνευεν όλιγώτερον παρά εις την ξηράν εκείνην με τούς άγριούς πάνθηρας, ή όποια, ως έβλεπε τώρα, ήτο μία μικρά νήσος;

Είχε τρώντι να εκλέξη μεταξύ δύο κινδύνων.

Μετά τινας στιγμάς διαταγμού, ο μικρός μας ήρωας, αισθανόμενος τά μέλη του να παγώνουν εις τόνερν, απεράσισε να εξέλιθη. Διότι δεν ήμπορούσε πλέον. Μίαν μόνον έπιθυμίαν είχε τώρα: να εξαπλωθώ εκεί επί της λευκής άμμου και να μη κινήθω πλέον... Ας τον έτρωγαν τά θηρία! θα ήτο της τύχης του. Αι δυνάμεις του, το θάρρος του, είχαν εξαντληθώ. Δεν τώ έμενε πλέον άλλο να κάμη.

Και πραγματικώς, τόνερν τον απέθεσε μετ' όλίγον μαλακά επί της όχθης. Τί ανακούφισις, τί ευχαρίστησις, να στεγνώνη τά μουδιασμένα του μέλη, εξαπλωμένος επί της χλιαράς εκείνης άμμου!

Τόση ήτο ή εξάντλησις του, ώστε με όλον τον κίνδυνον των πανθήρων, απεκοιμήθη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Η ΝΗΣΟΣ ΤΩΝ ΠΑΝΘΗΡΩΝ

«Από «σίνα», «μουκάκος».

Όταν εξύπνησεν από αυτόν τον ύπνον, —τον λήθαργον μάλλον,— ή αυγή έφώτιζε μόλις τόν μέρος όπου εύρίσκετο. Το όχρον αυτό φώς τώ έδωσε θάρρος και, σηκωθείς, εκύτταξε γύρω του.

Δεν εις τίποτε ύποπτον. Το ρεύμα τον ειχε βγάλη εις μίαν από τας πολυπληθείς εκείνας νησίδας που εύρίσκονται εν τώ μέσω των νοτιοαμερικανικών ποταμών. Η νησίς αυτή εκάλυπτετο από

δένδρα και γλόην, και τόν μόνον γυμνόν της μέρος ήσαν αι άμυδάεις άκται της.

Ο Ραούλ ήρχισε να συνέρχεται και, πρό της ήσυχίας, της αιωπήσ που έθασίλευε γύρω του, έφθασε να άμφιβάλλη τόνσον δια τας κραυγάς που ήκουσε την νύκτα, όσον και δια τά θηρία που εις. Μήπως όλ' αυτά τά άνωρεθήη; Η άμφιβολία τον έκαμσε τόνμηνότερον και άπεφάσισεν, ά-

«Τρείς φορές ο Ίνδος ένόμισεν ότι τόν έφθασε...»

ψήφω τον κίνδυνον, να περιέλθω την νήσον του. Επροχώρησε με προσύλαξιν. Ένα μονοπάτι, σχετικώς ελευθέρον, ήνοιγετο εμπρός του και τόν έπήρεν. Εβάδιεν επί έν τέταρτον της ώρας, χωρίς να κάμη ύποπτον συνάντησιν. Μόνον άπειράριθμοι παπαγάλοι διατάρασσον την ήσυχίαν της νησίδος, ή όποια έφαινετο έρημος. Ετοιμάζετο να επιστρέψη, όταν, εις απόστασιν εκατον περίπου μέτρων, δεξιά, διέκρινε στήλην καπνού ύψουμένην προς τον αιθριον ουρανόν.

Ο Ραούλ άφηκε κραυγήν χαράς. Δεν ήτο λοιπόν όλομύναχος εις την άγρίαν νήσον! Έστρεψε προς εκείνο τόν μέρος και εις μετ' όλίγον όμιλον ανθρώπων καθήμενων περίξ πυράς. Και πληριάσας περισσότερο, ανεγνώρισε τον καπετάνιον εξαπλωμένον κατά γής, την χονδρο-Ζοζέφην, έμπλαστρωμένην άκμήν με τούς φελλούς και συνδουλιζούσαν την πυράν, όλίγον δε μακρύτερα, τον Έλ Άγκιλα, καθήμενον και καπνίζοντα ήσυχώς ένα σιγαρέττον.

Τρελλός από την χαράν του και λησιμονών τελείως πάσαν προσύλαξιν άπέναντι τού κλέπτου του, έφώναξε:

— Γειά σου, καπετάνιε!.. Καλημέρα σας, σενίόρα Ζοζέφα!

Προς την φωνήν αυτήν έστράφησαν άμέτως όλοι αι κεφαλαί, ένώ ο Ίνδος, εις άμυναν πάντοτε, έσυρεν από την ζώνην του μίαν κάμαν.

Εν τούτοις ο Ραούλ, προς μεγάλην του εκπλήξιν, παρετήρησεν ότι οι σύντροφοί του τον εκύτταζαν με περιέργειαν, χωρίς να τον αναγνωρίζουν.

— Πώς; ειπε, προχωρών δια να σείξη τόν χέρι της Ζοζέφας και τού καπετάνιου, δεν χαιρέσθη λοιπόν που με βλέπετε εδώ ζωντανό; Εγώ χαιρώ πολύ που γλυτώσαμε όλοι άποψη!

— Μπα! μπα! έκαμσε τότε κατάπληκτη ή Ζοζέφα. Μ' αυτός δεν εις πια κορίτσι... εις άγόρι!..

— Άλήθεια, προσέθεσεν ο καπετάνιος ή «σίνα», με την τρικυμία, έγεινε «μουκάκος»!

Επιτέλους ο Ραούλ ένεθυμήθη ότι εληρμόνει κ' έξήγησε την εκπλήξιν των συντρόφων του: Πρίν ριφθώ εις τον ποταμόν, την στιγμήν που έβυθίζετο τόν πλοϊον, ειχε πετάξω τόν σκούτιν και τόν σκούφον της «σίνας» ούτως εδυσκολεύθησαν να αναγνωρίσουν υπό τόν πανταλόν και την φανέλλαν τού μουκάκου, την μικράν Ίνδην που έμαγείρευε τόνσον άσχημα τόν που τσέρο...

— Άλήθεια, ειπε γελών, ειμαι άγόρι! Άλλα μόλις έπρόφερεν αυτά τά λόγια, εις τόν Ίνδον, ο οποίος ειχε παρακολουθήσει άφρονος αυτήν την σκηνήν, να έφορμά έναντίον του κραυγάζων:

— Ά, καλήσπαιδο!.. εσύ εισαι που με κυνηγάς, για να μου πάρης τόν λαχέτο;... Τώρα να σου δείξω εγώ!..

Μεταξύ δύο θηρίων.

Ο Ραούλ, ο οποίος, από τας συγκινήσεις της νυκτός, ειχε ληθμονήσθ άκομη και τόν λαχέτον, τά ένεθυμήθη όλα μόλις εις τόν κλέπτην του με την κάμαν στο χέρι, να έφορμά δια να τον σκοτώη και, πρίν νακούσθ καλά-καλά την άπειλητικήν του φράσιν, έτράπη εις φυγήν.

(Έπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑΓΟΡΙΑΙ

Αγαπητοί μου, ΠΗΓΑΤΕ κανένα βράδυ, ή κανέν άπύγευμα Κυριακής, εις τόν Θεάτρον Κυβέλης, να ιδήτε τόν «Πανόραμα». Το θέαμα εις πολύ διασκεδαστικόν δια παιδιά και δια μεγάλους. Διότι τήν Επιθεώρη-

σιν αυτήν, τού κ. Μωραϊτίνη, τόν Θεάτρον Κυβέλης, εις τόν όποιον πρώτην φοράν άδιδεται Επιθεώρησις, έφιλοτιμήθη να τήν αναδείξω με μίαν έκτακτον σκηνικήν πολυτέλειαν. Χωρίς υπερβολήν, την έκαμσε φεερί, φαντασμαγορίαν. Είς την Ευρώπην, εις τόν σύνθησας όλα τά θεαματικά έργα, και μάλιστα αι Επιθεωρήσεις, παίζονται έτσι πλούσια και ώραία. Άλλ' εδώ εις τας Αθήνας, μόνον όταν τόν Βασιλικόν Θεάτρον ήτο στής δόξος του, εδελέπαμεν κάπου-κάπου κανένα «Φάουστ» ή κανένα «Χειμωνιάτικο παραμύθι». Ετσι, όσοι δεν έπήγαν εις την Ευρώπην και όσοι δεν έπρόσθεσαν τόν Βασιλικόν, βλέπουν τώρα εις τόν Θεάτρον Κυβέλης κάτι αληθινά πρωτοφανές.

Δύο εις προπάγων αι θαυμαζόμεναι σκηνογραφίαι: Οι Μυλωνάδες εις τόν τέλος της δευτέρας πράξεως και ο Βυθός της θαλάσσης εις τόν τέλος της τρίτης. Οι Μυλωνάδες, επειδή δεν τούς άφίνουν να κριθόν τόν άλευρί—ένεκα ο πόλεμος,— κάμνουν άπεργίαν και, όπως όλοι οι άπεργοί, τόν ρίχνουν στο γλέντι. Η σκηνή λοιπόν παριστά την έξοχήν, όπου τραγουδούν και χορεύουν οι μυλωνάδες με τήν μυλωνοδέξιν. Τόν κέντρον κατέχει ο γραφικός ύδρόμυλος, τά πτερά του όποίου γυρίζουν, άλλα δεν... κροτούν πλίκ-πλίκ! Είς βράδυ. Κι' να, άποπίσω από κάτι δένδρα, προβάλλει τόν φεγγάρι, που ανεβαίνει σιγά-σιγά και φωτίζει όλην την σκηνήν με τόν μελιχρόν του φώς. Ο μικρός χείμαρρος που κινεί τόν μύλον, λαμποκοπά. Κ' ένώ εξακολουθεί ο χορός και τόν τραγούδι, εξακολουθεί ο χορός και τόν τραγούδι, εξακολουθεί και τόν φεγγάρι να αναβαίνει εις τόν ουρανόν και να διαπερνά τά συννεφάκια που άπαντά εμπρός του. Ολ' αυτά τόσο

φυσικά, τόσο εύμορφα, τόσο έξιδανικευμένα, ώστε λυπείται κανείς... όταν βλέπη την αύλαίαν να τά σκεπάζη.

Άλλ' ο Βυθός εις άκόμη θαυμαστότερος. Τόν Θηρίο ή ο Θηρίος,—ένας καυχηματίας ψευδοπαληκαράς,— θέλει και καλά να συλλάβη τόν γερμανικόν υποβρυχίον που έφάνη εις τας έλληνικάς θαλάσσας. Και αφού κάμη διάφορα άνδραγαθήματα επί της σκηνής, εξακολουθεί την δράσιν του επί της εδούλης τού Κινηματογράφου. Η ταινία αυτή έγεινεν εδώ, επί τής δια τήν Επιθεώρησιν, από τούς ήθοποιούς τού Θεάτρον Κυβέλης. Βλέπομεν λοιπόν τόν Θηρίον να έφορμά από την θύραν τού Θεάτρον και τρέχον πότε με τά πόδια του, πότε με άμαξί, πότε με αυτοκίνητον, πότε... με γαϊδουράκι, να εθάνη κατ' ευθείαν εις τόν Φάληρον, την στιγμήν ακριβώς που εμφανίζεται εις την έπιφανείαν της θαλάσσης τόν υποβρυχίον. «Νά τού!» φωνάζει και βουτά άδυστάκτως εις τόν νερόν. Ορμούσν κατόπι του να τόν έμποδίσουν, να τόν σώσουν! άλλ' εις άργά ο Θηρίος εξαφανίσθη εις τόν Βυθόν. Εδώ τελειώνει ο Κινηματογράφος, δια ναρχίσω πάλιν τόν Θεάτρον. Σηκώνεται ή αύλαίς και παρουσιάζεται ο βυθός της θαλάσσης με όλα τόν τά θαυμάσια:

Είς έν άπέραντον κυανοπράσινον νερόν, κολυμβούν τεράστια πολύχρωμα και ποικίλοσχημα φάρια, καρχαρία, μέδουσαι, άχινοι και όλα τά θαλασσινά. Είς τόν έξωτικόν αυτόν ενάλιον κόσμον, κατερχόμενος ο Θηρίος, παραπονείται ότι «κατέδρακε πολύ βαθείά». Φαίνεται όμως εύρισκόμενος εις τόν στοιχείον του και, με όλην την ήσυχίαν... ανάβει ένα τοιγαράκι. Μόνον που από την κούρασιν έχει διψάση και έπιθυμά ένα... ποτήρι νερό. Κάμνει διαφόρους άπροπτους και... σατυρικές συναντήσεις,— τόν κ. Ζαίμην ως φάρι, τόν κ. Πάπ ως άχινον, τόν Δημοτικόν Συμβούλιον που κάμνει εκεί κάτω μπουρμπουλήθρες, ένα μεταφραστήν γαλλικών έργων φανερόντα με αργαρίτας, κιλ. κιλ.—και διασκεδάσει, περιμένον να περάση τόν υποβρυχίον δια να τόν συλλάβη. Άλλα μόλις τόν βλέπει, φοβείται και τρέπεται εις φυγήν. Τότε ανοίγουν κάτι πελώριες άγιδάδες και βγαίνουν από μέσα Νεράιδες με πέπλους. Είς τά Μαργαριτάρια και τά Κοράλια προσωποποιημένα. Τραγουδούν γλυκά, στήνουν ένα φανταστικόν χορόν, φωτίζονται με όλα τά χρώματα και, προς μεγάλην πάλιν λύπην των θεατών, πέπτει ή αύλαίς, σκεπάζουσα την θαυμάσιαν αυτήν φαντασμαγορίαν.

Φυσικά, άλλο εις να σας λέγω, και άλλο να την βλέπετε. Άλλ' όσα ειςθε εις τας Αθήνας και τά περίχωρα, δεν εις δυσκόλον να πάτε να την ιδήτε.

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ' (Συνέχεια)

Οι αϊχμαλωτοί μένουσ' άπαθείς. — Κανενός, υπολαμβάνει, ο Ράλφ μελισταγός, πολύ καλά! Τότε δέν είνε καμμία άδιακρισία. Τόν άνοιγω! Ο «Ρ» κάμνει ένα έλαφρόν κίνημα, τό όποϊόν όμως καταπνίγει άμέσως. — Τόν άνοιγω και διαβάζω, εξάκολουθελ ο γέρω-Ράλφ. Μπα... είνε γαλλικά; ώραϊα! Εύτυχώς πού γνωρίζω κι' αύτή τή γλώσσα.... Έξάρνα ο «Ρ» έσομα άκράτητος και φωνάζει: — Έγώ είμαι ο «Ρ»... Σάς άπαγορεύω να διαβάσετε αύτά τά γράμματα! Αφίστε τα! — Α, δού είσαι ο «Ρ», άποκρίνεται ο βασιλεύς τών μεταμορφωτών. Βλέπεις τί εύκολα πού σ' έκαμα να τ' όμολογήσης; αλλά, — εξήκολούθησε, φυλάτων πάλιν τόν σάκελλον εις τήν τσέπην του, — μήν άνησυχή. Δέν έχω κανένα

και έστάθη πλησίον του. Κατέπειν εξήκνησαν και οι δύο και έχάθησαν μετά εις τήν πρωϊνήν όμίχλην. Έπήγαιναν νανακαλύψουν κανέν έγκαταλελειμμένον πλοϊάριον, κατά μήκος τής όχθης τού ποταμού. Έν τώ μεταξύ, ο Ράλφ εξήκολούθησε να εφρωνέεται τούς δύο αϊχμαλώτους και πρό πάντων τόν «Ρ», τόν όποϊόν, άθετών τόν λάνγον του, δέν έννοούσε άκόμη να έλευθερώση. — Χά, χαί ώραϊα τό έσοφίσθηκας, φιλαράκο μου επί τώ έλεγε γελών σαρκαστικώς. Κρίμα μόνον πού λογάριζες χωρίς τον ξενοδόχο, δηλαδή χωρίς τόν γέρω-Ράλφ. Εύτυχώς όμως πού αύτός σ' έσυλλογίσθη κι' έτρεξε να σε βοηθήση. Α, πρέπει να με ευχαριστήσης για τή βοήθειά μου! Αν δέν ήμούν έγώ, ο φίλος σου πού δέν είνε καθόλου κουτός, θα σου έπαιρνε τά γράμματα και θα έφευγε μια χαρά. Μετ' όλίγον, ιδιαίτερον σούριγμα άναγγέλλει τήν έπάνοδον τού Σκυλοκεφάλου.

τά έπιπροσθούτα ύλικά τού συνεργείου. Αλλ' από πίσω των τρέχουν και οι λωποδύται, όδηγούμενοι από τόν Ράλφ. Μετά κινήσι ενός τετάστου τής ώρας, ο μεταμορφωτής, ο όποϊος είνε πολύ νεώτερος άφ' ό,τι θέλει να φαίνεται και, έν πάση περιπτώσει, έχει γέρα και γρήγορα πόδια, φθάνει τόν ένα από τούς δύο φυγάδας και κατορθώνει να τόν συλλάβη. Αλλά τήν στιγμήν εκείνην, ο άλλος εξομα από μίαν πτυχήν τού έδάφους και έπιτίθεται άναντίον τού Ράλφ. Ο μεταμορφωτής κλονίζεται. Τότε ο ένας από τούς δύο νέους τού αρπάζει τόν σάκελλον πού είχαν εις τήν τσέπην και τρέπεται εις φυγήν, διαφεύγων όλους του τούς διώκτας. Ολιγώτερον τυχηρός, ο άλλος φυγάς συλλαμβάνεται επί τόπου. Ο Ράλφ τόν άφίνει εις τά χέρια εκείνων πού τόν έπισσαν και μαζί με δύο από τούς καλλιτέρους όρομεις τής συντροφίας, εξάκολουθελ τήν καταδίωξιν. Αλλ' ο φυγάς έχει ήδη άπομακρυνθή σημαντικώς και, εξερχόμενοι τού συ-

σκοπό, να διαβάσω αύτά τά χαρτιά πού τά θεωρείς τόσο σπουδαία. Έπειτα πώς θα μπορούσα; Σάς γέλασα πού είπα προτίτερα πώς ξέρω γαλλικά. Δέν ξέρω γρ'! Αυτό όμως δέν μ' έμποδίζει να ξέρω απέξω τό κείμενον τών όκτώ επιστολών, πού έχει μέσα αύτός ο στακτής σάκελλος. Ο «Ρ» εκλίνε τήν κεφαλήν. Ο Μωρίς Ζιλάρ δέν τόν ανεγνώριζε πλέον. Αύτός ήτο ο τολμηρός, ο θρασύς άντίπαλος τών προηγούμενων ήμερών; αύτό τό οικτρόν άνθρώπινον ράκος, αύτό τό λείψανον, τό ναυάγιον, πού μόλις στέκεται εις τά πόδια του; Ο κλέπτης, φαίνεται, είχε γάση πλέον κάθε του έλπίδα τσον είνε καταβεβλημένος, έκμηδενισμένος, άδρανής ως πτώμα. Αλλά έσοξεν ή αύγή. Δέν έχουν να χάσουν καιρόν. — Περιμένετε μας έδω, διατάσει ο Σκυλοκεφάλος. Έγώ και ο Τζέιμς θα πάμε να βρούμε βάρκα. Είς ένα νεύμα τού αρχηγού, νεαρός λωποδύτης άπεσπάσθη από τόν όμιλον

Μία βάρκα όλισθαίνει επάνω εις τά δικά νερά και ύψώνεται μια φωνή: — Έλάτε! έλάτε έδω να ιδήτε τί ώραϊα βάρκα σάς βρήκε ο Σκυλοκεφάλος! ένα μπικουδάκι! Οι λωποδύται τρέχουν εις τήν όχθη. Ο Σίμων δέν έλεγε ψεύματα: ή βάρκα πού τούς έφερεν, ήτο στερεά, μεγάλη, με πολλά κουτιά, από εκείνας πού μεταχειρίζονται οι λαθρέμποροι τού Ταμέσεως. Ο Σκυλοκεφάλος τούς εξηγεί χαρούμενος: — Τήν ψαρέψαμε από τήν γέφυραν τού Λονδίνου. Είνε βάρκα λαθρεμπόρων, έχει μάλιστα μέσα και δύο σάκκους καπνού. Έξάρνα, καθώς βλέπετε, φίλοι μου! Αλλ' έξάρνα, γενική κατάπληξις. Ο Ράλφ εκπέμπει μίαν δυνατήν βλασημίαν και όμαξ προς τό μέρος τού συνεργείου. Επωφελήθητες τής άπροσεξίας τών φυλάκων των, οι δύο αϊχμαλωτοί, πού μόνον τά χέρια των ήσαν δεμένα, τό έσπασαν. Τρέχουν με όλην τήν ταχύτητα τών ποδών των, ύπερπηδώντες κάθε τσον

νεργείου, ο Ράλφ και οι δύο σύντροφοι εύρίσκονται εις τήν ανάγκην να τόν έγκαταλείψουν. — Να πάρη ο διάβολος! βλασημεί ο μεταμορφωτής, επιστρέφων. Ωραϊα δουλειά εκάμαμε σήμερα, μα τήν αλήθεια! Μας τήν έστειταξαν σαν ναμαστε μωρά παιδιά!.. Πάει ο σάκελλος με τά γράμματα. Δέν τόν έχουμε πιά. Εύτυχώς πού καταφέραμε να πιάσωμε τόν ένα από τούς δύο αϊχμαλώτους. Αλλά όταν εύρέθη ενόπιον τής λείας του, ή άμφιβόλια έγεννήθη και πάλιν εις τό πνεύμα τού γέρω-Ράλφ. Κι' ένφ έπανήρχετο με τούς συντρόφους του εις τήν όχθη, έσπασε τό κεφάλι του διά να έννοήση, αν ο νέος πού εδάδιξεν εμπρός του, κρατούμενος δυνατά αύτήν, τήν φοράν, ήτο ο «Ρ» ή ο Σίωσις του. — Ποιος από τούς δύο να είνε; έσυλλογίζετο. Πώς θα τό μάθω αυτό;... Ο Σκυλοκεφάλος έγινε εν εξώ φρενών, όταν έμαθε τά διατρέξαντα. Έεθασε μέχρι τού να ύποπτευθ' ως πρόδότην και συνένοχον τόν Ράλφ. — Αλλά και σύ φταίς, Σίμων! ά-

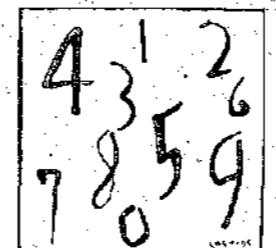
ΡΕΜΑ

Φουριόλο, ά' άφρονόματα γεμάτο, Περήφατα πέρνθς, πανώροιο ρέμα. Πώς με κρατάει και πώς ήρμα. Έξη ώρες πιά άπάνω κ' έξη κάτω. Νικαίη τή θύναμή σου πλοίο τραγάτο Και κόνηρα σου παρνάει, δέναιμης θρόμμα. Βασάκι με παρι άλικο ούσ' αίμα, Πατάχει τό φτωχό και πάει σόνό πάνω, Χωρίς να δινηθή η' αντιπερασθ. Μα κόπησε από πέρα, ένας βασάκις Πρ' γναστικός, σηδάει στο άμφοθαλάσι. Με μια τραγιά χοιρή, η' αν κοιτραστάθης, Αδία! φεύγει αύτός άγάλι- άγάλι... Πώς δείχνεις, ρεμα, τής ζωής τήν πάλη! I. X. ΧΕΑΜΗΣ

νεκράζε με θυμόν ο μεταμορφωτής' αν δέν τούς εκραζες, όλους να θαυμάσουν τήν παληόδαρκα πού βρήκες, δέν θα έγινόντο όλ' αύτά... — Μα είσαι τρελλός, γέρο μου! άπεκρίθη ο Σκυλοκεφάλος. Παληόδαρκα τή λες αύτή; Κι' έπειτα τί σου φταίει; Έγώ σάς είπα να φάσετε τούς αϊχμαλώτους να τό σκάσουν, για να θαυμάσετε τή βάρκα μου; Για κάνε μου τή χαρά! Και εις τά πελώρια, τριχωτά χέρια τού Σκυλοκεφάλου, τά κουτιά έφάνησαν άπειλητικά ως ροπαλα... Αλλά μετ' όλίγον, κατηνύασθη και προσέθεσεν ήρεμώτερα: — Έλάτε τώρα στη βάρκα, μή στέ-

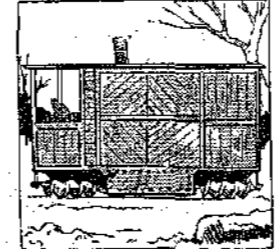
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργος Συλλογή.

Ενας Άγγλος χωρικός, από τά περιχωρα του Μπέλφορντ, έκαμε μίαν συλλογήν από ρίξας, οι όποϊαι παριστάνουν όλους τούς αριθμούς, από τό 1 έως τό 0. Η άπάναντι εικών έγινε εν από φωτογραφίαν τής μοναδικής αύτης συλλογής.

Ειδιόν Αυτοκίνητων.

Ίδού τό ειδικόν αυτοκίνητον, με τό όποϊόν μεταφέρονται τά έμπορεύματα εις τόν Καναδών τόν χειμώνα. Αντι τροχών, φέρει τέσσαρα χονδρά χαλύβδινα πηνία (μασσούρια) σπειροειδή. Τά πηνία αύτά, στρεφόμενα υπό τού κινήτηρος, πιάνουν εις τόν πάγον τού έδάφους και έμποδίζουν τό αυτοκίνητον να άπατινάρηθ.

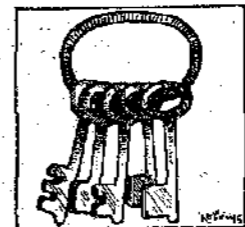
Ανδρωόμορον Άγγουράκι.

Είς ένα κήπον των περιχωρών τού Σηφιλδ (Άγγλίς) εύρέθη αυτό τό άγγουράκι, τό όποϊον παρουσιάζει μορφήν ανθρώπου. Και εις τό γραφεϊόν τής Διαπλάσεως έστάλη και αύτάς ένα περιεργότατον, μικροσκο-

πικόν άγγουράκι, τό όποϊόν παριστά άκριβέστατα, κεφαλήν και λαμβάν πτηνού. Νομίζει κανείς ότι είνε έργον κανενός γλύπτου.

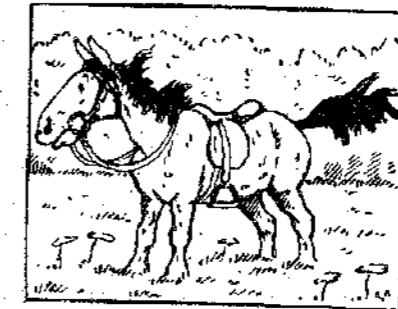
Έργον ΰσομονής.

Η δέμη αύτη τών κλειδιών, είνε κατασκευασμένη όλη από ένα μόνον κομμάτι ύύλου. Τήν έκαμε διά να περνά η' ώρα, ένας γέρον άπόμαχος, εις τό Νεμαρν, και δέν μετεχειρίσθη άλλο εργαλείον, από ένα καλήν μαχαίρι.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α) Μαγική Εικόν

Πού είνε ο Ιππεύς;

β) Παιγνιον

Έστάλη υπό τού Ομηϊκού Ήρωος

Table with 4 columns: ΨΙ, ΜΑΜ, ΠΟΣ, ΟΣ and 4 rows: Α, ΘΕΙ, ΔΕΛ, Ε; ΕΑ, ΗΑΠ, ΦΟΣ, ΝΕ; ΟΣ, ΥΙ, ΜΗ, ΟΣ

Νά συναρμολογηθούσ' οι συλλαβαί!

αύται ώστε ν' άποτελεσθούσ' έξ τίτλοι συγγενείας.

γ) Μαγική Εικόν άνευ εικόνας

Έστάλη υπό Δημ. Λαζαριδου. — Τί βαθμό έχεις πάρη, Σταθή, στην Ιστορία; — Μα μόιος σου δέν τόπος;

δ) Δια τούς Ταλλομαθείς Triangle

Έστάλη υπό τού Πέτρου Ριονοσι Ε * * * * Ε = Έξέδρα, άνάβαθρον. * * * * Ε = Δέκος, φολις (ροσφι). * * * * Ε = Δεκαπένθ υρασμα, τούλλι. * * * Ε = Ρόγγος, η όργυνομήτρα (πηγνόν). * * Ε = Ψυχή. * Ε = Από. Ε = Έπιλον.

Θα μεταφρασθούσ' γαλλιστι οι άνω έλληνικαι λέξεις και θα σχηματισθ' τό τρίγωνον εύκαλότατα. Και καθέτως τά ύδια.

Αήλωσις: Αι λύσεις—δωνδήποτε ζητημάτων τού αύτου φυλλαθίου, —συνοδεύονται άπαρατήτως υπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραματοσήμου.

ΰύσεις τού 3ου φύλλου

α) Η τριπλή εικόν παριστά ένα έλέφαντα, ένα κλόρον (παληάτσον), και έν άγγεϊόν.—β) Μεσολόγγιον, Πύργος, Τρίκκαλα, Λαμία.—γ) Το τραπέζι. (ΔήμηΤΡΑ, ΠΑΙΖΕΙς...)

Τό πρώτιστόν καθήκον τού καλού συνδρομητού είνε η' εγκαιρος άνανώσις τής συνδρομής του.

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια)

Οί αιχμαλώτοι μένουں άπαθείς.
— Κανένος ύπολαμβάνει ο Ράλφ μελιστάγως, πολύ καλά! Τότε δέν είνε καμιά άδιακρισία. Τόν άνοίγω!
Ο «Ρ» κάμνει ένα έλαστρον κίνημα, τό όποιον όμως καταπνίγει άμέσως.
— Τόν άνοίγω και διαβάζω, έξακολουθεί ο γέρω-Ράλφ. Μπα;... είνε γαλλικά; ώραία! Εύτυχως πού γνωρίζω κι' αυτή τή γλώσσα.....
Έξασνα ο «Ρ» έφορμά άκράτητος και φωνάζει:
— Έγώ είμαι ο «Ρ»... Σας άπαγορεύω να διαβάσετε αυτά τά γράμματα! Αφίστε τα!
— Α, έσύ είσαι ο «Ρ», άποκρίνεται ο βασιλεύς τών μεταμορφωτών. Ηλέκεις τί εύκολα πού σ' έκαμα να τ' όμολογήσης; άλλά, — έξηκολούθησε, φυλάτων πάλιν τόν φάκελλον εις τήν τσέπην του, — μήν άνησυχής. Δέν έχω κανένα

και έστάθη πλησίον του. Κατόπιν έξηκίνησαν και οι δύο και έχάθησαν μέσα εις τήν κρινήν όμύλην. Έπίγειαν νάνακαλύφουν κανέν έγκαταλειμμένον πλοίαριον, κατά μήκος τής όχθης τού ποταμού.
Έν τώ μεταξύ, ο Ράλφ έξηκολούθησε να εφρωνεύεται τούς δύο αιχμαλώτους και πρό πάντων τόν «Ρ», τόν όποιον, άθελτών τόν λόγον του, δέν έννοούσε άκόμη να έλευθερωθή.
— Χά, χα! ώραία τό έσοφίσθηκα, φιλαράκο μου έσύ! τώ έλεγε γελών σαρκαστικώς. Κρίμα μόνον πού λογάριάζες χωρίς τον ξενοδόχο, δηλαδή χωρίς τόν γέρω-Ράλφ. Εύτυχως όμως πού αυτός σ' έσυλλογίσθη κι' έστρεψε να σε βοηθήση. Α, πρέπει να με ευχαριστήσης για τή βοήθειά μου! "Αν δέν ήμουν έγώ, ο φίλος σου πού δέν είνε καθόλου κουτός, θα σου έκαιρνε τά γράμματα και θα έφρυγε μια χαρά.
Μετ' όλίγον, ιδιαίτερον σφύριγμα άναγγέλλει τήν επάνοδον τού Σκυλοκεφάλου.

τά επιπροσθούντα ύλικά τού συνεργείου. Αλλά από πίσω των τρέχουν και οι λωποδύται, οδηγούμενοι από τόν Ράλφ.
Μετα κινήγει ενός τετάρτου τής ώρας, ο μεταμορφωτής, ο όποιος είνε πολύ νεώτερος άρ' ό,τι θέλει να φαίνεται και, έν πάση περιπτώσει, έχει γέρα και γρήγορα πόδια, εφάνει τόν έγκα από τούς δύο συγάδας και κατορθώνει να τόν συλλάβη.
Αλλά τήν στιγμήν εκείνην, ο άλλος έξορμά από μίαν πτυχήν τού έδάφους και έπιτίθεται άναντίον τού Ράλφ.
Ο μεταμορφωτής κλονίζεται. Τότε ο ένας από τούς δύο νέους τού άρπάζει τόν φάκελλον πού είχαν εις τήν τσέπην και τρέπεται εις φυγήν, διαφεύγων όλους του τούς διώκτας.
Ολιγώτερον τυχηρός, ο άλλος φυγάς συλλαμβάνεται επί τόπου.
Ο Ράλφ τόν άφίνει εις τά χέρια εκείνων πού τόν έπιασαν και μαζί με δύο από τούς καλλιτέρους όρμους τής συντροφιάς, έξηκολουθεί τήν καταδίωξιν.
Αλλά ο φυγάς έχει ήδη άπομακρυνθή σημαντικώς και, έξερχόμενος τού συ-

σκοπία διαβάσω αυτά τά χαρτιά πού τά θεωρείς τόσο σπουδαία. Έπειτα πώς θα μπορούσα; Σας γέλασα πού είπα προητέρα πώς ξέρω γαλλικά. Δέν ξέρω γρδ! Αυτό όμως δέν μ' έμποδίζει να ξέρω απέξω τό κείμενον των όκτώ επιστολών, πού έχει μέσα αυτός ο στακτής φάκελλος.
Ο «Ρ» έκλινε τήν κεφαλήν. Ο Μωρίς Ζιλλάρ δέν τόν ανεγνώριζε πλέον. Αυτός ήτο ο τολμηρός, ο θρασύς αντίπαλος των προηγούμενων ήμερών; αυτό τό οίκετρον ανθρώπινον ράκος, αυτό τό λείψανον, τό ναυάγιον, πού μόλις στέκεται εις τά πόδια του;...
Ο κλέπτης, φαίνεται, είχε χάση πλέον κάθε του έλπίδα τόσον είνε καταβεβλημένος, έκμηθενισμένος, άδρανής ως πτώμα.
Αλλά έφεξεν ή αύγή. Δέν έχουν να χάσουν καιρόν.
— Περιμένετε μας εδώ, διατάσει ο Σκυλοκεφάλος. Έγώ και ο Τζέιμς θα πάμε να βρούμε βάρκα.
Είς ένα νεύμα τού άρχηγού, νεαρός λωποδύτης άπεσπάσθη από τόν όμιλον

Μία βάρκα όλισθαίνει επάνω εις τά δι-
αυγή νερά και ύψώνεται μια σωνή:
— Έλάτε! έλάτε εδώ να ιδήτε τί ώραία βάρκα σας βρήκε ο Σκυλοκεφαλος! ένα μικρούδακι!
Οί λωποδύται τρέχουν εις τήν όχθην. Ο Σίμων δέν έλεγε ψεύματα: ή βάρκα πού τούς έφερεν, ήτο στερεά, μεγάλη, με πολλά κουπιά, από εκείνας πού μεταχειρίζονται οι λαθρέμποροι τού Ταμέσεως.
Ο Σκυλοκεφάλος τούς έξηγεί χαρούμενος:
— Τήν ψαρέψαμε από τήν γέφυραν τού Λονδίνου. Είνε βάρκα λαθρεμπόρων, έχει μάλιστα μέσα και δύο σάκκους κανό. Εβρήκα, καθώς βλέπετε, φίλοι μου! Αλλά έξασνα, γενική κατάπληξις.
Ο Ράλφ εκπέμπει μίαν δυνατόν βλασφημίαν και όρμα προς τό μέρος τού συνεργείου.
Έπωφεληθέντες τής άπροσεξιάς των φυλάκων των, οι δύο αιχμαλώτοι, πού μόνον τά χέρια των ήσαν δεμένα, τό έσασαν.
Τρέχουν με όλην τήν ταχύτητα των ποδών των, υπερπηδώντας κάθε τσον

νεργείου, ο Ράλφ και οι δύο σύντροφοι εύρίσκονται εις τήν ανάγκην να τόν έγκαταλείψουν.
— Να πάρη ο διάβολος! βλασφημεί ο μεταμορφωτής, επιστρέφων. Ωραία δουλειά έκαμαμε σήμερα, μά τήν αλήθεια! Μας τήν έφτειάζαν σαν νάμαστε μωρά παιδιά!... Πάει ο φάκελλος με τά γράμματα. Δέν τόν έχουμε πιά. Εύτυχως πού καταφέραμε να πιάσουμε τόν ένα από τούς δύο αιχμαλώτους.
Αλλά όταν εύρέθη ενόπιον τής λείας του, ή άμυθολία έγεννήθη και πάλιν εις τό πνεύμα τού γέρω-Ράλφ. Κι' ενώ επανήρχετο με τούς συντρόφους του εις τήν όχθην, έσπαζε τό κεφάλι του διά να έννοήση, αν ο νέος πού έβάδιζεν εμπρός του, κρατούμενος δυνατά αυτήν τήν φοράν, ήτο ο «Ρ» ή ο Σωσίας του.
— Ποιός από τούς δύο να είνε; έσυλλογίζετο. Πώς θα τό μάθω αυτό;...
Ο Σκυλοκεφάλος έγεινεν έξω φρενών, όταν έμαθε τά διατρέξαντα. Έβηθεσε μέχρι τού να ύποπτευθή ως πρόδοτήν και συνένοχον τόν Ράλφ.
— Αλλά και σ' εταίς, Σίμων! ά-

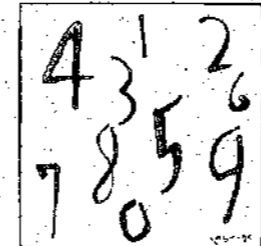
νέκραζε με θυμόν ο μεταμορφωτής. Αν δέν τούς έκραζες, όλους να θανατοπούν τήν παληόβερκα πού βρήκες, δέν θα έγινόνον όλ' αυτά!...
— Μα είσαι τραλός, γέρο μου! άπεκρίθη ο Σκυλοκεφάλος. Παληόβερκα τή λες αυτή; Κι' έπειτα τί σοβ εταίς; Έγώ σας είπα να φάσετε τούς αιχμαλώτους να τό σκάσουν, για να θανατώσετε τή βάρκα μου; Για κανε μου τή χάρη!
Και εις τά πελώρια, τριγυρά χέρια τού Σκυλοκεφάλου, τά κουπιά έξάνθησαν άπειλητικά ως ροπαλα...
Αλλά μετ' όλίγον, κατηνάσθη και προσέθετεν ήρεμώτερα:
— Έλάτε τώρα στη βάρκα, μή στέ-

κατε καί! Έξημέρωσα καλά και είνε επικίνδυνα.
— Πάμε! έμβρυμούρισε ο Ράλφ. Και βοηθούμενος από τούς λωποδύτας, επεδίβασε πρώτα εις τήν βάρκαν τόν αιχμαλώτον, δεμένον. Κατόπιν είπληθεν αυτός και επέβλεψε τήν επιβίβασιν των συντρόφων του.
Μετ' έλίγας στιγμάς, ενώ τό ώρολόγιον τού Ίθρου του Λονδίνου εκτυπούσεν έπτά, ή βάρκα τού Σκυλοκεφάλου έξηκίνησεν, όλισθαίνουσα έλαφρώς επάνω εις τά γαλήνια νερά τού Ταμέσεως και γρήγορα έξηφανίσθη, μετά εις τήν κρινήν όμύλην.
(Έπειτα συνέχεια) Π. ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΡΕΜΑ
Φουριόσο, ή άφροσύματα γεμάτο,
Παρήγορα πενής, πανόσορο ρέμα,
Πότε με τρεχατό και ποτε ήρεμα,
Έξη ώρες πās άπάνω κι' έξη κάτω.
Νικάει τή δύναμή σου πλοίο τρεχάτο
Και κόντρα σου παρνάει, δύναμης θρόμμα.
Βαρνάκι με πανί άλικο σάν αίμα,
Πατάει τό φτωχό και πάλι στον πάτο,
Χωρίς να δυνηθή ν' άντιπεόση.
Μά νύταζε από πέρα, ένας βαρναάσης
Πού γνωστικός, πηδάει στο άκροθαλάσσι.
Με μια κρηιά γονιόη, κι' αν κοιτρασάσης,
Αδικα! φεύγει απός άγάλι - άγάλι...
Πώς δελχνείς, ρέμα, τής ζωής τήν πάλη!
Ι. Χ. ΧΕΑΜΗΣ

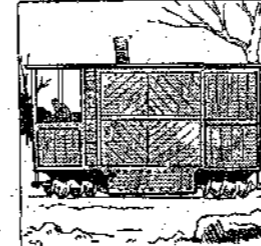
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Περίεργος Συλλογή.

Ένας Αγ-
γλος χωρικός,
από τα περι-
χωρα του Μπέλ
φορν, έκαμε
μιαν συλλογήν
από ρίζας, αι
όποιας παρι-
στάνουν όλους
τούς αριθμούς,
από τό 1 έως τό 0. Η άπέναντι εικών
έγεινεν από φωτογραφίαν τής μοναδικής
αυτής συλλογής.

Ειδιόν Αντικίνητον.

Ίδου τό ει-
δικόν αυτοκίνη-
τον, με τό ό-
ποιον μεταφέ-
ρονται τά έμ-
πορεύματα εις
τόν Καναδάν
τόν χειμώνα.
Αντι τρυχών,
έχει τέσσαρα
χονδρά χαλύδδυνα πηνία (μασούρια)
σπειροειδή. Τα πηνία αϊτά, στρεφόμενα
ύπό τού κινητήρος, πιάνουν εις
τόν πάγον τού έδάφους και έμποδίζουν
τό αυτοκίνητον να άπατινάρη.

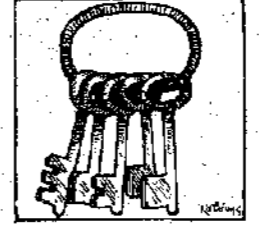
Ανδρωόμορπον Άγγουράκι.

Είς ένα κη-
πον των περι-
χώρων τού Ση-
φιλδ (Άγγλί-
ας) εύρέθη αυτό
τό άγγουράκι,
τό όποιον πα-
ρουσιάζει μορ-
φήν ανθρώπου.
Και εις τό
γραφείον τής Διαπλάσεως έστάλη κατ'
αυτάς ένα περιεργότατον, μικροσκο-

πικόν άγγουράκι, τό όποιον παριστά ά-
κριβέστατα, κεφαλήν και λαιμόν πτηνού.
Νομίζει κανείς ότι είνε έργον κανένος
γλύπτου.

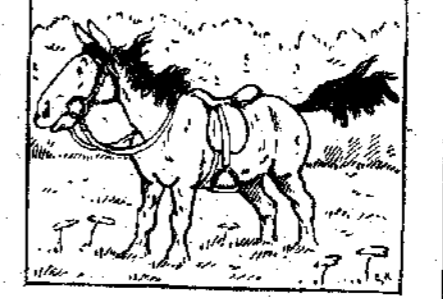
Έργον θασομνης.

Η δέσημη αυτή
των κλειδιών
είνε κατέσκευα-
σμένη όλη από
ένα μόνον κομ-
μάτι ξύλου. Τήν
έκαμε δια να
περνά ή ώρα,
ένας γέρον ά-
πόμαχος, εις τό Νεμάρκ, και δέν με-
τεχειρίσθη άλλο έργαλείον, από ένα
παληό μαχαίρι.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α) Μαγική Εικών

Πού είνε ο ίππεύς;

β) Παιγνιον

Έστάλη υπό τού Όμηρομό "Ηρωος

ΦΙ	ΜΑΜ	ΠΟΣ	ΟΣ
Α	ΘΕΙ	ΔΕΑ	Ε
ΕΑ	ΠΑΠ	ΦΟΣ	ΝΕ
ΟΣ	ΥΙ	ΜΗ	ΟΣ

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί

αυται ώστε ν' άποτελεσθούν εξ τίτλοι
συγγενείας.

γ) Μαγική Εικών άνευ εικόνας

Έστάλη υπό Δημ. Λαζαρίδου
— Τι βαθμό έχεις πάρη, Σταθή, στην
Ιστορία;
— Μα μόλις σου δέν τώπας;

δ) Δια τούς Τετταομαθείς Triangle

Έστάλη υπό τού Πέτρου Ριονσαί
Ε * * * * Ε = Έξέδρα, ανάβαθρον.
* * * * Ε = Λέπος, φολίς (τσέφλι).
* * * * Ε = Διαφανές ύφασμα, τούλλι.
* * * Ε = Ρόγγος, ή όρτυγομήτρα (πηγόν).
* * Ε = Ψυχή.
* Ε = Από.
Ε = Έψιλον.

Θα μεταφρασθούν γαλλιστι αι άνω
έλληνικαι λέξεις και θα σχηματισθή τό
τρίγωνον εύκολώτατα. Και καθέτως τά
ίδια.

Αήλωσις: Αϊ λύσεις — άσυνδήςποτε ζητημά-
των τού αυτού φυλλάδιου, — άσυνδόνονται άπαραί-
τητως υπό ενός μόνου δεκαλέπτου καθαρού γραμ-
ματοσήμου.

Ρόσεις τού 3βου φύλλου

α) Η τριπλή εικών παριστά ένα
έλέφαντα, ένα κλόβου (παληάτσον), και
έν άγγεϊον. — β) Μεσολόγγιον, Πύργος,
Τρίκκαλα, Λαμία. — γ) Τό τραπέζι.
(ΔήμηΤΡΑ, ΠΑΙΖΕΙς...)

Τό πρώτιστον καθήκον τού να-
λοϋ συνδρομητού είνε ή έγκαιρος
άνανώσις τής συνδρομής του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 152ου Διαγωνισμοῦ Λόσεων Αὐγούστου — Πομπόριου.

Αἱ λέξεις γίνονται δεχταὶ μέχρι τῆς 11ης Ὀκτωβρίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθέσεως ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

467. Δεξιόγραφος

Φωτῶν μεγάλην μὲ μικρῶν Τετραπόδον ἐνώσεις Καὶ σχῆμα γεωμετρικῶν Ἀμέσως φανερώσεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παντοκράτορος.

468. Μεταγραμμαιότης.

Βγάλε χι καὶ βγάλε μι Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὴν στιγμή, Ἀπ' τὴν λίανη του νὰ βγῆ Κ' εἰς κωφέλη νὰ βρεθῆ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου.

469. Αἰνίγμα.

Μία λέξις ποὺ σημαίνει Ἔργον θεατρικόν, εἶνε συγχρονῶς πόλις εἰς μέρος πόλητον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμάχου τῆς Ἐπαύλου.

470. Δογοπαίγιον.

Ὅσο μεγάλο κ' ἂν μὲ ἴδωθ, Πάντα μικρὸ θανά μὲ πῶθ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἐδσρατιῶν Μανωλοπούλου

471. Βέλος.

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀσπερίσται καὶ αἱ στιγμή διὰ γραμμάτων ὄψεως, ὥστε νὰ ἀναγινώσκονται καὶ ὡς, εὐρωπαϊκῆ πρῶ- τήσασα. εἰς τὴν αἰχμήν τοῦ βέλους, δεξιᾶ ἐπιτο- ρήμα καὶ ἀριστερᾶ Θεοῦ ἀρχαῖος. εἰς τὰ πτερά, δεξιᾶ ἐκ τῶν ἄνω, μέλος τοῦ προσώπου, προσώπου τῆς Π. Διελήνης, νῆσος τοῦ Αἰγαίου καὶ ζῶον. Ἀριστερᾶ, ζῶον, βασιλεῖς τραγικός ἐκ τῶν ἠρώων τοῦ Σαίξπηρ, ἄθος, υἱὸς τοῦ Νῶε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Δουκίσσης.

472. Κρυπτογραφικόν.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Τετὰν περίφημος.
2 3 8 6 = Γυνὴ τῆς Ἀγ. Γραφῆς.
3 4 5 2 3 9 = Μέγας ποιητής.
4 7 6 8 9 3 9 = Οἰνοπότης.
5 2 7 4 3 9 = Ἐπιθέτον.
6 5 9 7 8 9 = Ἦρωξ.
7 4 1 3 2 3 9 = Πωλεὶ καὶ ἀγοράζει.
8 1 7 2 3 9 = Μέρος τοῦ ἄνθου.
9 1 3 2 3 9 = Ομοίως.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χάρτιος

473-478. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῆ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἂνε ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Πάρος, καλὸς, ἦθος, κόδς, παρὶ, ξηρός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξαίστου Περγηγχοσ

479. Ἀκροστιχίς ἐξ Ἀντιθέτων.

Νὰ εὑρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε διὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν νάποτελῆται τὸ ὄνομα περιφήμου Σατυροῦ. Δευτὸν, ἰκανός, ἀσπίδωξ, ψυχῆ, ἀσθε- νῆς, ὠραῖος, συνήθης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίουφύου Στρατηλάτου

480. Φωνηεντόλιπον.

παρε-μ-γγ

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντιγόνης Γ. Ραζέλου

481. Γρίφος.

μετ μετ δ δ ας ας
μετ μετ δ δ ας ας
μετ μετ δ δ ας ας

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διφροσταφοῦ Βασιλέως

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 26 καὶ 27
316. Σκιαθὸς (σκιά, ὄδς) — 317. Ἔρος-Λέρος. —
318. Ψαρά-ψάρι. — 319. Θυμὸς. —
320.

Π Α Ν
Π Α Ρ Ο Σ
Σ Ο Δ Ο Μ Ω Ν
Π Α Ρ Α Σ Κ Ε Υ Η
321. Οὐδαί· ἐκὼν
καρδ. — 322. Κα-
ρίον — Ριον =
Κανὰ + (Δάσος; —
ΝΑΔΑΣ. — 323.

ΣΑΧΑΡΑ (Σαφοκλῆς, Ράκινξ, Ἀξέσις, Κη-
νάρας, ΣιβήΡια, ἀπακί Α.) — 324. Ἐχει γρόσι,
ἔχει γρόσι. — 325. Φιλόνοκος ἢ αἰξ (φύλλον
εἰκοσι ἔξ.)

326. Ὀναγρος (ὄν, ἀγρός.) — 327. Πάμισος
(πᾶ, μι, σός.) — 328. Λυών-λίον. —
329.

Μ
Μ Υ Σ
Ν Ε Ρ Ω Ν
Μ Υ Κ Ο Ν Ο Σ
Κ Ο Ρ Ι Ν Θ Ι Ο Σ
330. Γηράσκω
δ' αἶ πολλὰ δι-
δακτὸ με νοί. —
331-336. Διὰ
τοῦ Ε: ἔξωκ, ἔξ-
ωξ, ἔξωξ, ἔξωξ, ἔξωξ, ἔξωξ.

ἔξωξ, ἔξωξ. — 337. ΑΦΡΟΑΙΘΗ (ΠΑΑ, τόφος,
ἄσΡων, σός, κάδος, Χαλκιδιτῆ, ἀΤός, ΚΟΗ-
τη.) — 338. Ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον. — 339. Ἡ
Μελίτη εἶνε νῆσος (ἦ-μὲ λι τι-ει-νιν εἰς δ.)

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

[IE-33]

Ἀνταλλάσσω πανταχόθεν κἀν-ποστά καὶ ἐπι-
στολάς, ἀπαιτῶν ταχέως, ἀσφαλῶς. Διεύθου-
σις Δι' Ἰδία Ἰδίων Γ'. Ἰωάννου, εἰς Κυπριασίαν.

[IE-34]

Σύλλογος «Πατρίς» ἢ Πατριδικῶν Κόμ-
μα. — Φίλοι Συνδρομηταὶ μετὰ χαρᾶς
ἀγγέλλομαι ὑμῖν ἵδρυσιν κραταιοτάτου συλλόγου
«Πατρίς» ἀποδεδειγτοῦ τὴν διάδοσιν τῆς «Δια-
κλάσεως» καὶ συμμετοχῆν εἰς Δημοφίλιαμα.
Σπουδάσατε νὰ ἐγγραφῆτε ὄλοι. Συνδρομῆ Ἐτησίᾳ
δίδραχμος, ἔξαμηνος 1.20 καὶ τρίμηνος 70 λεπτά.
Διεύθουσις: Σύλλογον «Πατρίδα» Poste
Restante Πειραιᾶ.

Ὁ Πρόεδρος: Νικηφόρος Ἐξώσων.
Ὁ Γραμματεὺς: Ἀγγελὸς τῆς Νίκης.

[IE-35]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ»

Ἰδρὸν παρόντημα ἐν Αεσκιστᾷ ἐξελέγησαν:
Πρόεδρος: Ἐνθουσιώδης Κόπριος, Ἀντιπρό-
εδρος: Χρ. Παπανικολάου, Γραμματεὺς Μίχης
Γεωργιάδης, Ταμίας Νίκος Γεωργιάδης, Σύμ-
βουλος Μίχης Ταβερνίζης. Ἐν Ἀρμοχόστῳ
ἐξελέγησαν: Πρόεδρος: Ἐθελίος Κόπριος, Ἀντι-
πρόεδρος Ἡρώδης τοῦ Ζαλόγγου Γραμματεὺς
Ἀιματοβαμμένη Κωνσταντῆος Ταμίας Γεωργ.
Α. Γεωργίου, Σύμβουλος: Ἀγ. Α. Φαρακούδης,
Νίκος Σολομωνίδης. Διορίζονται Ἀντιπροσώποι:
ἐν Αεμεισῶ Ἀριστ. Πηλαζάκης, ἐν Πάφῳ Μα-
γαυμῆνο Ἀστέρι, ἐν Κυρηνεία Κωνστ. Σταυρι-
δῆς, ἐν Ἀθήναις Ἐθρικὸν Ὀνειρον, ἐν Χίῳ Πρό-
μαχος τῆς Ἐπαύλου, ἐν Θεσσαλονίκῃ Δάβα-
ρον τοῦ 21, ἐν Ἰωνίνῳ Περσάττηρον, ἐν
Μισσηνῇ Ὠρίαν, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἄνδρ. Ἐλ.
Γενναροπούλου. Ἀπλοῦμεν δεῖ κηρύχθημεν μετὸν
Συνδυασμὸν Ἑλληνοπαίς, ἵνα δράσωμεν κατὰ τὸ
Δημοφίλιαμα.

[IE-36]

Μὴ κοπιᾶξ: Ζήνων Κιτιεῦ, διότι εἶνε ἀδύ-
νατον νὰ ἴδωθ: παρόντημα ἐν Αεμεισῶ.
— Βουρὸ τῆς Μανωλιέσσας.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ἔσων αἱ λύσεις, ἀδικαιώτως φυλλάδιον,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 12-18 Αὐγούστου.

ΑΘΗΝΩΝ: Σκ. Π. Μπαμπακός, Γ. Ε. Μανδράς,
Ροβῆρος, Δημ. Σ. Πετροπούλου, Πολ. Ἐδσγ. Μυ-
λαγᾶς, Δημ. Ι. Παπαναστασάτος, Παν. Α. Καρ-
αλιφάνος, Θεοδ. Α. Κωστόπουλος, Βικτωρία Γ.
Γατάνου, Ἐφροσύνη Γατάνου, Ἰωάν. Α. Πελο-
κίανος, Δέσπω Σ. Κασάπη, Ἄγης. Αδ. Βραχιώτης
Ἀνωτέρῃ Βραχιώτου, Ἰωάν. Ν. Κοκιάδης, Γεωρ-
γία Αδ. Βραχιώτου, Κων. Ι. Παυλόγλου, Δημ.
Κωνσταντινίδης.

ΒΟΛΟΥ: Γεωρ. Ι. Ἠλίας, Ἐδσγ. Ι. Ἠλίας.
ΔΙΜΗΝΙΟΥ: Σκ. Σ. Κολίνας.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ζακυνθίαν, Διαβολάκη τῶν Ἀ-
θηνῶν.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ἰ. Πράσινος.
ΙΘΑΚΗΣ: Τάσης Κουβαράς.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Γεωρ. Δήμοξ.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Μ. Δ. Στασινοπούλου.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος, Μαρία Κ.
Καμψύρα, Αἰῶος Γεροντίκος, Λουκία Δ. Κακολιτῆ
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Ἀγγελικῆ Π. Ἰακωβάτου,
Γεωρ. Γ. Λιβεράτος.

ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ: Εὐαγγ. Χαλμοκοπούλου, Νικ. Ι.
Βάτης.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Ἄνδρ. Δημητριάκοπούλου.
ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Παν. Ἀθ. Νίτης, Π. Γ. Μανθιάς,
Φιρ. Γ. Μαρτιάς.

ΠΑΤΡΩΝ ΓΙΔΥ: Π. Νικολάπουλος, Γεωργ. Γ.
Μαροῦτος, Παν. Σ. Καράμυλας.

ΠΕΙΡΑΙΕΩΣ: Ἀγλ. Σ. Αεοντακιανάνος, Ναπ.
Ἠλιαδῆς, Μαρία Σαυτανικοπούλου, Δημ. Π. Μα-
στρωγάδης, Σπ. Π. Συμυγονιάννης, Ἰωάννης
Π. Συμυγονιάννης.

ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ: Εὐαγγ. Παπανικολάου, Μηνᾶς
Γαλέος.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Πολυτήμη Ι. Λαοπούλου.
ΣΠΕΤΣΩΝ: Ψάρι τῆς Σπέρας, Γ. Ν. Γεωργιο-
κόπουλος.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Θησούς, Μικρὸς Ἀριστοκρά-
της.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Βασίλ. Γ. Κουλόπουλος Μελα-
χρινὸ Διαβολάκη, Ἰνδάλια τῆς Τριπόλεως, Βα-
λανδοφάγος Ἀράς, Γέρος τοῦ Μωρηᾶ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅσον τῶν ἀνωτέρω τὰ ὄνόματα ἐπέστησαν εἰς
τὴν κληρονομίαν καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἔξωξ δόν:
ΠΡΩΤΩΒΙΟΣ ΕΥΑΓ. ΜΥΔΩΝΑΣ ἐν Ἀθήναις
καὶ ΝΑΠ. ΠΑΙΔΑΗΣ ἐν Πειραιᾷ, οἱ ὅσοι καὶ
ἐπαύθησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Σεπτεμ-
βρίου.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 9 (οἱ ἔξωξ: 5, 7, 15, 17,
18, 19, 20, 21, 23) πρὸς φρ. 1
ἑκάστος καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1.10, διὰ
τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 1.30 διὰ τὸ Ἐξω-
τερικόν.

Τόμοι 10 οἱ ἔξωξ: 1, 4, 8, 9,
11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς φρ.
2.50 ἑκάστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιοδοῦ 2ος,
3ος, 6ος, 10ος, 13ος ἐξηγητῆθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1914)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895,
1896, 1897, 1898, ὄν ἑκάστος τιμῆ-
τι: Ἄδτος φρ. 3—Χρυσόδ. φρ. 6.
Διὰ τῆς ἐπιτοχ. ἄδτος: 3.50, χρυσ. 6.50
Διὰ τὸ ἔξωτερ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900,
1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὄν
ἑκάστος τιμᾶται Ἐλεύθερος ταχ. τιλῶν:
Ἄδτος φρ. 7—Χρυσόδτος φρ. 10.

Τόμοι 9: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1914,
ὄν ἑκάστος τιμᾶται:
Ἄδτος φρ. 8—Χρυσόδτος φρ. 10.